

komme ind paa i Udvalget. I Afsnit I er der Tale om Ventetidens Forlængelse. Vi var i Sommer inde paa at forlænge Ventetiden fra 1 til 2 Maaneder og havde den Gang ogsaa Lyst til at gaa videre, men under Indtrykket af, at det ikke vilde vare længe, inden vi igen fik med denne Sag at gøre, gik vi ikke videre den Gang. Det er vistnok heldigt, at vi er kommet ind paa en gradvis Forlængelse af Ventetiden, og det er et Spørgsmaal, om vi ikke her skal gaa noget videre; det kan vi forhandle om i Udvalget.

Med Hensyn til Kontrollen skal jeg sige, at i jo højere Grad Forsikringsmomentet er det fremherskende i denne Lovgivning, des lettere kan man hævde, at Arbejdsløshedskasserne er en Institution, der skal øve Selvkontrol. Den Gang Arbejdsløshedskasserne kun havde den Opgave at give Understøttelse til de Medlemmer, som forsikrede sig gennem Kasserne, kunde det med Rette siges, hvad der ogsaa ofte her i Salen er fremhævet fra mit Partis Side, at Arbejdsløshedskasserne løste deres vigtige Opgave paa en tilfredsstillende og god Maade. Men under de nuværende Forhold har det efter vor Opfattelse vist sig, at Opgaven har været saa meget vanskeligere, saa meget mere omfattende, at deres Arbejde ikke har slaaet til, det har ligesom svigtet. Men er det naturligt, at det er gaaet saadan baade paa Grund af Opgavens Omfang og paa Grund af den ekstraordinære Lovgivning, vi efterhaanden er kommet ind i, saa vilde det ogsaa være rigtigt, om Kasserne sagde: Ja, saadan er det gaaet, det er ganske rigtigt, men i Stedet for siger de: Misbrugene betyder ikke noget, det er ikke værd at tale om o. s. v. Man taler imidlertid om dem over hele Landet. Derfor havde det efter min Mening været rigtigt af Kasserne at sige: Under saadanne ganske ekstraordinære Forhold som disse har vi ikke kunnet og kan vi ikke uden at faa særlig Hjælp gennem nye Bestemmelser magte den Opgave, vi, i højeste Grad i Samfundets Interesse, har paataget os. Jeg mener ogsaa, at det er i Samfundets Interesse, at de har paataget sig denne Opgave; og hvis der er Mangler ved Løsningen af Opgaven, maa vi skabe Mulighed for, at man kan komme ud over de uheldige Ting, der klæber derved. Det er dette Synspunkt, jeg gerne vilde have, vi skulde lægge til Grund for vort Arbejde.

Arbejdsløshedskasserne har selv ønsket at administrere det overordentlige

Tilskud, der ydes af Samfundet — ærede Medlemmer vil f. Eks. kunne se det understreget i Betænkningen Side 20, hvor det udtrykkelig er fremhævet —, men saa maa de ogsaa være villige til at indrømme, at Samfundet har baade Ret og Pligt til at øve Kontrol paa dette Omraade, thi ellers bringes ganske simpelt hele Institutionen i Miskredit i videre og videre Kredse, og det vilde jeg anse for overordentlig uheldigt i social Henseende og ogsaa for uberettiget. Paa Grundlag af denne Betragtning vil vi tage Arbejdet op i Udvalget; vi finder, at det er naturligt, at der anvendes Kontrolmidler, der ikke kan misbruges hverken af Arbejdsgiverne eller Arbejderne. Mit Parti vil arbejde ud fra de Grundbetragtninger, som det Mindretal i Kommissionen, vi kan betegne med Navnene: Hauch og Jensen-Sønderup, har givet Udtryk gennem Udtalelser i Betænkningen, som jeg ikke nærmere skal komme ind paa her.

En af de Bestemmelser, jeg særlig talte om i Sommer, nemlig Arbejdsgivernes Anmeldelsespligt, er optaget i Lovforslaget. Det er glædeligt, at man fra alle Sider har indrømmet det rigtige og rimelige i denne Bestemmelse; jeg tror, at man herigennem i Virkeligheden faar en betydelig Hjælp til at faa en effektiv Kontrol indført. Der staar, at man skal for Overtrædelse af Bestemmelsen betale i Bøde indtil 25 Kr. Jeg mener nu, at dette ikke er tilstrækkeligt, jeg tror, at der ligger mere Betyggelse og Beskyttelse, om jeg saa maa sige, for den enkelte Arbejdsgiver deri, hvis man i Gentagelsestilfælde skal kunne komme op paa en højere Bøde. Man indvender i Betænkningen, at det kan bidrage til Irritation o. s. v. Det tror jeg nu ikke, det kan, i alt Fald ikke i videre Kredse, thi jeg tror, det vil være indlysende, at det er aldeles nødvendigt, at den Bestemmelse indføres, og naar den indføres i Loven, skal den selvfølgelig ogsaa gennemføres i det praktiske Liv, ellers er den ganske værdiløs. Derfor er det min Opfattelse, at man skal styrke denne Bestemmelser Betydning ved at understrege endnu stærkere, end det er understreget her i Loven, at det er en Pligt for vedkommende at gøre Anmeldelse. Ministeren har foreslaaet, at Arbejdsgiverne skal anmelde, naar et Arbejdsforhold afbrydes, men dette Udtryk er ikke nærmere forklaret. Det er vistnok nødvendigt, at man tillige faar Grunden at vide. Faar man ikke det, bliver denne Bestemmelse ikke praktisk eller heldig, idet den kan omgaaes, saa den i Virkelig-